

Kirken Underviser

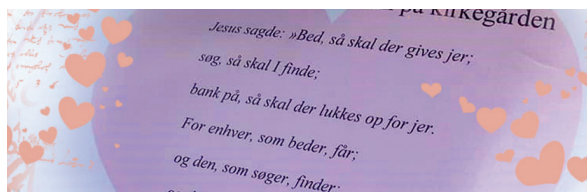
Det aktuelle tidsskrift for kirkens pædagogik og undervisning

Kirkens undervisning – midt i en coronatid

1

2021

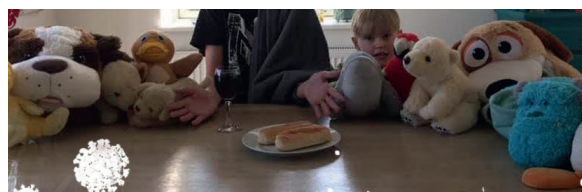
Indhold

4 Forord

Kirkens undervisning – midt i en coronatid

Af Anita Obeling Kring og Sidsel Leth Svensson

12 Corona, konfirmander og knus

Ideerne var mange og lette at gå til, da konfirmanderne under nedlukningen efterlyste noget, der ikke var skole.

6 BEn sværm af lærker i Svendborg

Folkekirkens Skoletjeneste på Syd- og Midtfyn kunne på trods af Covid19 lade hundredvis af skoleelever blive del af en stor Alsangsevent.

15 At gøre det rigtige – uden held

Skærmtrætte konfirmander og digital konfirmationsforberedelse er ikke en nem kombi. Christina Feddersen reflekterer over, hvad der var svært, og hvad hun vil gøre anderledes, hvis der skulle komme en ny nedlukning.

10 Der hænger chokolade træerne

Da Covid19 i foråret lukkede kirkens fysiske rum, besluttede sognepræst Marianne Myssen, at det ikke måtte betyde, at relationen til hendes konfirmander lukkede.

19 Kirken gik online, og det virkede

Sognepræst Mette Høyer Dansøn havde held med at gøre kirkens undervisning digital, da Covid19 lukkede kirkens døre for konfirmanderne.

22 Unge og ældre kom tættere på hinanden

En forholdsvis enkel ide viste nye sider af konfirmanderne og smeltede fordomme.

22 Hjemmeskole med Folkekirkens Skoletjeneste i Hjørring

I Nordjylland fik forældre og lærere konkret inspiration til undervisningen i kristendomsundskab under Covid19 nedlunkningen.

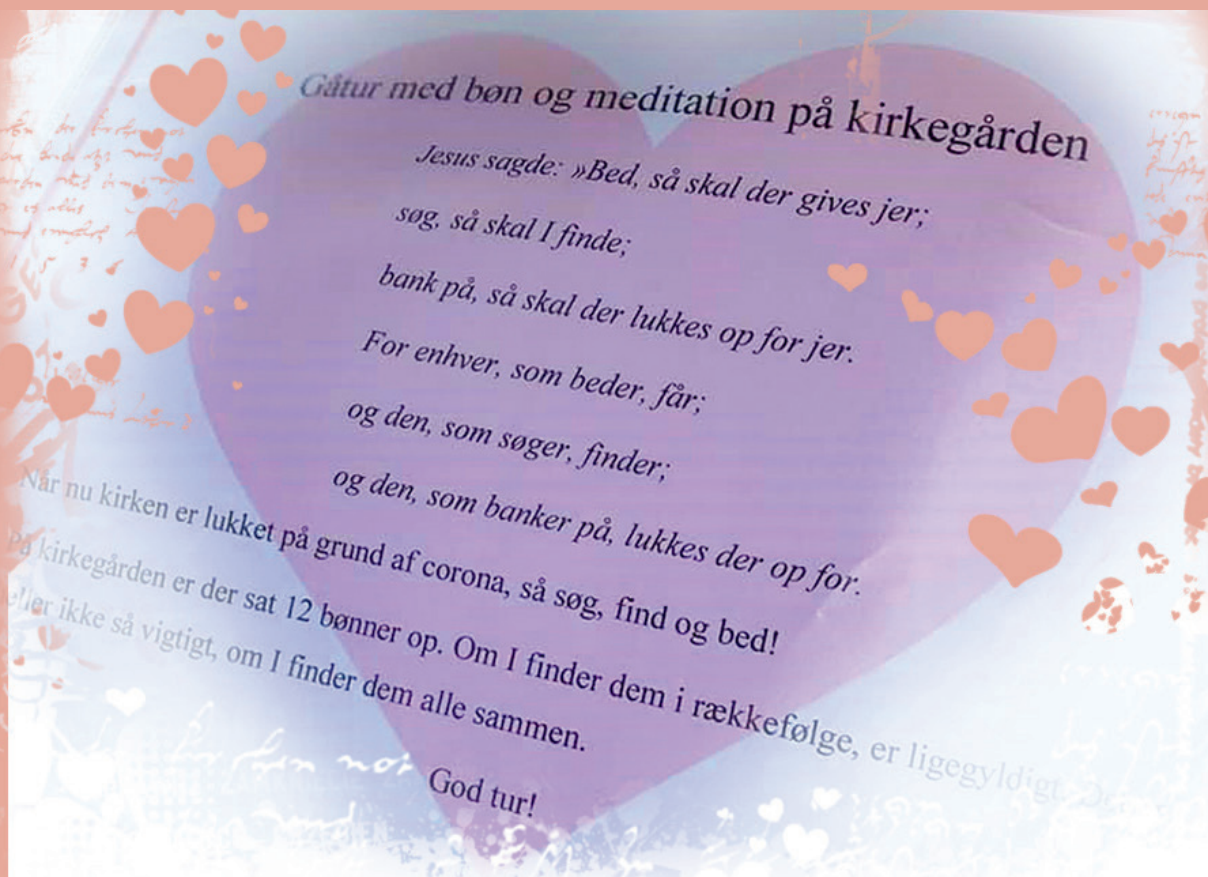
22 Teenklub i Rønne rykkede ud i naturen

En SMS gav kirke- og kulturmedarbejder Karenbodil Madsen ideen til at flytte kirkens teenklub ud i det fri under Covid19 nedlunkningen.

19 Nærvær på afstand

Det behøver ikke være topprofessionelt udstyr, når man går online. Det vigtige er at mærke, at der er nogen på den anden side.

Forord

Kirkens undervisning – midt i en coronatid

Af Anita Obeling Kring og Sidsel Leth Svensson

I foråret 2020 lukkede Danmark ned pga. Covid19. Det gjaldt hele Danmark og stort set alle erhverv – også både skoler og kirker.

Til alt held er folkekirken meget mere end bygninger og spektakulære kirkerum. Har Covid19 ikke lært os andet, så er vi i alt fald blevet bekræftet i, at folkekirken består af levende sten. For selvom vi pludselig ikke længere måtte mødes i kirker og sognegårde, så gik der ikke lang tid efter nedlukningen, før engagerede præster og kirke- og kulturmedarbejdere over hele landet fandt på nye måde at være kirke på. Sammen og hver for sig.

I dette nummer af Kirken Underviser er vi taget Danmark rundt for at se tilbage på og reflektere over, hvordan kirkens undervisning på vidt forskellige måder fortsatte, mens Danmark var lukket ned i foråret 2020. Vi håber, at fortællingerne kan inspirere til nye lokale tiltag både nu, hvor vi er ramt af en ny nedlukning, men også når Covid19 en dag er noget, vi ser tilbage på.

Vi har derfor ikke ledt efter de mest spektakulære initiativer, som kræver stor økonomi eller teknisk snilde, men derimod fundet de gode lokale ideer, som i bund og grund kan gennemføres overalt.

Fra Svendborg fortæller Folkekirkens Skoletjeneste om et stort Alsangsprojekt, der nok blev aflyst, men alligevel fik liv lokalt på flere skoler

og resulterede i et unikt fælles kunstprojekt. I Sørbymagle på Vestsjælland var fokus for sognepræst Marianne Myssen at bevare relationen til skærmetrætte konfirmander. Det skete bl.a. med chokolade i træerne. I Sjørsløv ved Viborg lå hverken præst Inge Mader Jensen eller konfirmander på den lade side. De skulle både skrive, gå tur, være kreative og se fjernsyn. Christina Feddersen i Karlslunde prøvede kræfter med online undervisning uden det store held og reflekterer her over, hvad der var svært. Mette Dansøn i Helsingør havde stor succes med at give sine konfirmander online opgaver, som de løste og fælles reflekterede over. Lene Tvilling i København fik sine konfirmander til at skrive breve til andre, der, ligesom dem selv, pludselig blev meget alene. På Bornholm tog Karenbodil Madsen naturen og uderummet til sig for at genåbne kirkens teenklub. Kirsten Stokholm Jørgensen afviklede online babysamlesang hjemme fra sin stue og oplevede, at nærvær ikke handler om at sidde fysisk tæt. Og endelig gav Søren Bo Svendsen lærere og forældre i Nordjylland en hjælpende hånd til hjemmeskole og undervisning i kristendomskundskab.

God fornøjelse, når du nu tager Danmark rundt i foråret 2020 med Kirken Underviser!

En sværm af lærker i Svendborg

Af Malene Agerholm, lærer og konsulent for Folkekirkens Skoletjeneste på Syd- og Midtfyn

Folkekirkens Skoletjeneste på Syd- og Midtfyn skulle som kulmination på et skole-kirkeprojekt have afholdt et stort Alsangsstævne i begyndelsen af maj. Flere end 1000 sangglade skoleelever var tilmeldt. Stævnet blev aflyst pga. Covid19, men det lykkedes skoletjenesten at gennemføre projektet på en anden måde.

Det nationale initiativ ALSANG 2020 bød i foråret 2019 bl.a. de folkekirkelige skoletjenester ind i et samarbejde, der skulle lede frem til den største fællessangsbegivenhed i Danmark nogensinde. Over hele landet skulle afholdes Alsangsstævner i dagene omkring den 4. maj 2020 som en markering af 75-året for Danmarks

Befrielse og for at hylde friheden og demokratiet og styrke medborgerskabet med fællessang i hele landet.

I SYMF – den folkekirkelige skoletjeneste, som dækker Svendborg, Faaborg, Midtfyn og Langeland/Ærø provstier – arbejdede vi længe på at lave et stort Alsangsstævne i Svendborg den 4. maj i samarbejde med flere kulturinstitutioner i byen. Flere end 1000 skoleelever skulle have deltaget. Så ramte Covid19, og Alsangstævnet blev aflyst.

Det kunne have været enden på det hele, men det blev det ikke. De fleste skoleklasser valgte nemlig at arbejde med de dele af undervisningsforløbet, som fortsat kunne gennemføres.

Undervisningsforløb

SYMF havde udviklet et lokalt undervisningsforløb og materiale til 1.-6. klassetrin. Skoleelever-

ne lærte om, hvordan friheden og fællesskabet kom under pres under den tyske besættelse og om, hvordan man indtil midten af 1940'erne mødtes til store alsangsstævner rundt om i Danmark for i fællesskab at holde livsmodet og håbet oppe hos hinanden.

I materialet fortæller fire fynske kvinder om det at være barn i årene under besættelsen og om deres oplevelser af at være til Alsang på byens torv.

»I lyset af Coronakrisen blev projektet aktuelt på en anden måde, end vi havde forudset. For vi oplevede i foråret 2020 alle, hvordan fællessang var med til at skabe en unik fællesskabsfølelse i en tid, hvor vi ellers måtte holde afstand til hinanden.«

Hvad er frihed og fællesskab i dag?

Som en del af undervisningsforløbet skulle eleverne selv undersøge og reflektere over, hvad frihed og fællesskab betyder for os i dag anno 2020. De blev i materialet præsenteret for forskellige perspektiver på frihed og fællesskab, og de fik det poetiske sprog bragt i spil i arbejdet med den nye fællessang »Frihedens Lysdøgn«, som var vinderen af den store sangskriverkonkurrence, som ALSANG 2020 stod for. Anne Vad har skrevet den smukke tekst, og musikerne Julie Maria og Nikolaj Busk har skrevet melodien. »Frihedens Lysdøgn« er optaget i Højskolesangbogens nyeste udgave. Afslutningsvis skulle eleverne formulere deres eget udsagn om, hvad frihed og fællesskab betyder for dem i deres liv.

En lærke letted' med frihedsudsagn og håb på vingerne

Som en del af det oprindelige Alsangsstævne på Svendborg Torv skulle der opføres et stort børnekunstværk, hvor hver elev som deltog i projektet skulle bidrage ved at dekorere en lærke med smuk ornamentering og deres eget

frihedsudsagn skrevet på vingerne. Lærkerne skulle fremstilles i stenpapir, et vejrbestandigt og miljøvenligt materiale.

Selvom Alsangsstævnet blev aflyst, gennemførte vi den kunstneriske afslutning på elevernes arbejde. I samarbejde med kunstforeningen SAK i Svendborg og med kunstpilot Anne-Mette Sybrandt som kunstnerisk primusmotor lykkedes det os at opføre børnekunstværket, som blev udstillet på muren og på den forreste del af plænen foran Vor Frue Kirke i Svendborg. Således kunne man i ugen fra mandag den 4. maj til mandag den 11. maj 2020 se en sværm af tæt på 700 lærker lette fra torvet op mod kirken. Fra kirkens klokketårn spillede klokkerne »En lærke letted'«, og både skoleklasser og byens borgere besøgte udstillingen i udstillingsugen. Den 5. maj mødte flere klasser fra en af byskolerne op på torvet i Svendborg, stillede sig med behørig afstand og sang med på klokkespillet.

»I lyset af et forår, hvor nedlukning af landet, isolation i hjemmene, bekymring og ængstelse over den usikre situation verden nu stod over for, blev det særligt vigtigt at gennemføre det, der overhovedet var muligt for os og skolerne at gennemføre.«

Vigtigt at gennemføre det, der var muligt

I lyset af et forår, hvor nedlukning af landet, isolation i hjemmene, bekymring og ængstelse over den usikre situation verden nu stod over for, blev det særligt vigtigt at gennemføre det, der overhovedet var muligt for os og skolerne at gennemføre. Det store sangstævne med over 1.000 deltagere kunne naturligvis ikke gennemføres, men så kunne vi markere dagen på en anden måde. Ud fra den respons vi har fået fra skolerne, har projektet og navnlig arbejdet med et personligt bidrag til et stort fælles kunstnerisk udtryk haft stor betydning for skoleleverne i det sydfynske. Og det har været meget rørende at læse bør-

nenes refleksioner over frihed og fællesskab skrevet med sirlig håndskrift på lærkernes vinger. Flere elever har da også benyttet sig af muligheden for at sende et håb ud i verden med deres lærke – et håb om, at alt bliver godt igen efter Corona-krisen.

Der hænger chokolade i træerne

Af Marianne Myssen, Sognepræst i Sørbymagle-Kirkerup

Da Covid19 i foråret lukkede kirkens fysiske rum, besluttede sognepræst Marianne Myssen, at det ikke måtte betyde, at relationen til hendes konfirmander lukkede.

Jeg ved ikke, om det rigtige ord er nedsmeltning, men sådan føltes det i hvert fald, da coronaen lukkede konfirmandundervisningen ned i marts måned 2020.

Nedlukningen sprang som en bombe i mit tilrettelagte program. Det, der var tilbage af årsplanen, kunne jeg herefter godt smide i skraldespanden. Samtidig med det skulle jeg til at overveje, hvordan den relation jeg havde skabt til mine konfirmander nu skulle bære resten af tiden frem mod konfirmationerne i maj måned.

På det tidspunkt vidste jeg ikke, at virkeligheden skulle blive en anden, da coronaen senere tvang samfundet til at rykke, aflyse, tænke nyt i forhold til det allerede planlagte.

»Det relationsskabende arbejde sker kontinuerligt i hele den periode, man har sine konfirmander.«

Planer og relationer

Når man underviser konfirmander, er der i min optik et par vigtige ting at have for øje. Først og fremmest er det vigtigt at have en plan for konfirmandundervisningen, den behøver ikke at være detaljeret, men den skal tage udgangspunkt i de vigtige teologiske områder, som konfirmanderne skal omkring i løbet af året.

Dernæst er der også en anden vigtig faktor at tage stilling til i forbindelse med konfirmandundervisningen nemlig relationsarbejdet. Det relationsskabende arbejde sker kontinuerligt i hele den periode, man har sine konfirmander. Gode relationer mellem konfirmander og præst bidrager til et godt læringsmiljø, og et godt læringsmiljø er en af de grundlæggende forudsætninger for, at læring finder sted, også i sognehuset sammen med præsten. Derfor gik jeg i tænkeboks i forhold til, hvordan jeg i perioden kunne blive i den gode relation med mine konfirmander, selvom det var på afstand, samtidig med at jeg bibragte dem et minimum af den årsplan, som var tilbage, nu hvor undervisningen var lukket ned.

Konfirmanderne orkede ikke mere online undervisning

I forvejen havde konfirmanderne og jeg et forum på Messenger, hvor vi kommunikerede med hinanden. Derfor sendte jeg sjove film og links til undervisningen fra Konfirmandcenter.dk og andre steder. Jeg lavede opgaver, som konfirmanderne skulle besvare, men som ugerne gik, kunne jeg se, at det var ganske få af mine konfirmander, der besvarede opgaverne, og nogle læste slet ikke mine beskeder. Jeg vidste godt, at de var online foran skærmen kl. 8.00-15.00 hver dag i forskellige fora med faglærere og diverse gruppearbejder med klassekammerater. Jeg er nemlig også mor til en konfirmand, og jeg kunne se og mærke på ham, at der ikke var mere at hente, som man siger, når der fra skolens side også var krav om fuld tilstedeværelse foran skærmen kun afbrudt af små pauser til toiletbesøg eller spisning. Dermed blev jeg klar over, at jeg ikke kunne forvente meget af mine konfirmander i forhold til opgaver og tilbagemelding på spørgsmål, men jeg havde jo ikke lyst til at slippe dem, og slet ikke i en uvis coronatid.

Chokolade i træerne

Derfor fik jeg den idé at hænge små chokolader med konfirmandernes navne op i træerne ude foran kirkedøren på kirkegården i den ene af vores kirker. Dette for at fortælle konfirmanderne, at jeg ikke havde glemt dem og deres navne. Herefter indbød jeg konfirmanderne via

Messenger og Facebook til at hente netop deres chokolade. Chokoladen blev hængt op fredag sidst på eftermiddagen og taget ned igen søndag aften. Jeg fik mange fine tilbagemeldinger om, at konfirmanderne havde været forbi kirken, nogle af konfirmanderne havde sammen med forældre besøgt pårørendes gravsteder i forbindelse med, at de hentede chokoladen, og det havde åbnet op for en snak om sorg, tro og tvivl.

»Coronatiden var en periode med uvished, omskiftelighed og låste kirkedøre, men det er vel netop i perioder med uvished og omskiftelighed, at man har brug for kirken.«

Bønner på kirkegården

Coronatiden var en periode med uvished, omskiftelighed og låste kirkedøre, men det er vel netop i perioder med uvished og omskiftelighed, at man har brug for kirken og et sted at gå ind, sætte sig i stilhed og snakke med Gud. Derfor overvejede jeg, hvordan jeg kunne medvirke til at kommunikere budskabet om Guds nærvær på trods af corona og kirkelukning ud til mine konfirmander. Jeg havde i forbindelse med Store Bededag læst et opslag i en facebookgruppe om en præst, der havde haft succes med at hænge bønner op på kirkegården i forbindelse med Store Bededag. I bønnen er man i relation med Gud, man taler med Ham om stort eller småt, man kan gå eller sidde i stilhed, man kan bede Fadervor eller lave sin egen bøn. For at hjælpe relationen med Gud lidt på vej fandt jeg 12 bønner med forskellige budskaber, jeg laminerede dem og hængte dem op i træerne på begge vores kirkegårde. Jeg postede på Facebook og på Messenger, at man kunne gå en tur på kirkegården i dagene henover Store Bededag, læse bønner, sætte sig på bænke der står på kirkegården og meditere over bønnerne, og selvom kirken havde lukket sine døre, var kirkegården stadig tilgængelig, et flot sted at besøge med fine og smukke bønner, som gav konfirmanderne mulighed for i ro at

være sammen med Gud. Jeg fik fine tilbagemeldinger om, at fridagene omkring Store Bededag også havde budt på en tur på kirkegården for at læse bønner.

Corona, konfirmander og knus

Af Inge Mader Jensen, sognepræst i Sjørlev-Almind-Lysgård

Præstens undervisning er noget andet end almindelige lektier og online-undervisning. Det blev tydeligt for både præst og konfirmander, da landet lukkede fra den ene dag til den anden.

»Hvorfor lukker de ikke bare Danmark helt«?

Spurgte en konfirmand til konfirmationsforberedelse onsdag den 11. marts 2020.

Vi evaluerede konfirmanddag og konfirmandlejr den forudgående weekend. Der var delt knus, chips og cola. Produceret ikoner, blevet grinet, spillet fodbold, sunget og holdt gudstjeneste, hvor alle, der ville have det, fik knus af præsten på vej ud ad kirken, sådan gør vi her! Nu sad vi så der. Det var onsdag, corona-tallene

steg, og frygten for, hvad det hele var for noget, meldte sig hos de unge. Vi praktiserede hælspark og albuehilsener for første gang.

I over 20 år har jeg givet mine konfirmander hånd, når de kom om morgenen, og jeg har givet dem hånd (eller knus – altid på deres opfordring), når de gik, men ikke onsdag den 11. marts. De sidste præsteknus i lang tid var uddelt! Mit svar på konfirmandens spørgsmål? Jeg afviste det: »Man kan jo ikke bare sådan lukke Danmark!«

Få timer senere tonede statsminister Mette Frederiksen frem på TV, alvorlig at se på, og Danmark blev lukket!

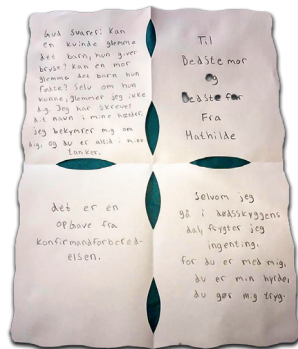
En sms blev sendt af sted til konfirmanden med ordene: »Du fik ret, pas godt på dig!«

Hvad gør vi så?

Torsdag den 12. marts var en hektisk dag. Mails, sms'er, Facebookopdateringer, bekymrede forældre og forholdsvis glade konfirmander (de havde

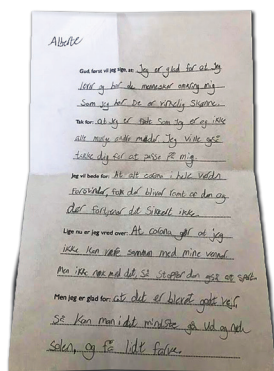
jo lige fået fri fra skole!). Glæden varede dog kun kort!

Spørgsmålet meldte sig hurtigt: »Hvad gør jeg?« Det blev til »Dagens Ord« på Facebook og hjem-meopgaver. Vi havde allerede en lukket Facebook-gruppe for konfirmander og forældre, så kommunikationen gik let. Hurtigt tikkede sms'er og mails ind. Det viste sig, at ikke alle trivedes med at være hjemme hver dag. Der var masser af tid til lektier og online-undervisning, og det der kom fra præsten, var noget ganske andet.

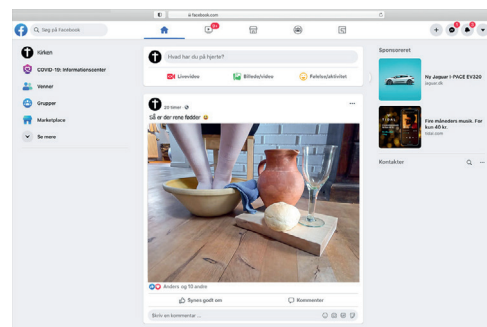
Send et gækkebrev

Opfordringen blev: »Send et gækkebrev til tro, håb og trøst til nogen, der kan have brug for det – nogen, der sidder alene lige nu måske?« Et billede af det blev sendt til mig, og kunne de ikke finde én at sende et gækkebrev, så kunne de sende til mig! Jeg fik ét, og der var ikke noget at gætte, for konfirmanden havde skrevet afsender på.

Skriv en bøn

Kopi-arket fra Con Dios »Min bøn« dannede »skelet« for konfirmandernes bønner. Vreden rettede sig mod Covid-19; glæden over, at der ingen smittede var i egne rækker, fyldte meget; ligeså frustrationen over ikke at kunne ses med venner. Bønnerne blev samlet til én bøn, der blev kirkebønnen på konfirmationsdagen.

Ugentlige opdateringer på Facebook og mail blev vejen frem

Det skulle ikke kun være opgaver, så det blev til, at jeg sendte en mail og en Facebook-opdatering en til to gange om ugen, så både forældre og konfirmander vidste, at de ikke var glemt. Konfirmanderne blev opfordret til at følge sognepræst Stine Munchs bibelfortællinger på YouTube, til at gå på opdagelse i bøgernes og filmenes verden: Harry Potter, Narnia, Valhal o.a.

Kære Konfirmander! SAVNER JER HELT VILDT!

Var altid overskriften på ugens opgave! Påskeopgaven var dels en quiz, dels at tage et billede af noget, der viste påskens dage.

Nogle dage senere blev de bedt om at gå en tur på Påskedugen, som var rullet ud på kirkegården i Sjørslev. Som kirkegang skulle de alle følge gudstjenesten på DR fra Viborg Domkirke påskedag v. Biskop Henrik Stubkjær.

Påskebillederne var præget af stor iderigdom fra konfirmandernes side! Det var det største hit i hele forløbet.

Den 3. maj hvor det første hold skulle have været konfirmeret, var der flag oppe ved alle tre kirker. Min mand og jeg udstyrede bilen med flag og kørte rundt til alle 28 konfirmander med en pose »tro, håb og kærligheds-bolsjer« og en

lille hilsen til dem hver. Det var en rørende kærlighedsfyldt dag!

Efter genåbningen

Undervisning frem mod sommerferien vanskeliggjordes af skolernes stramme planer og blev afløst af en »walk and talk« og en lørdag i præstegårdshaven med snak, fodbold og en tændt grill med »all you can eat« af pølser og brød! Sommerferien gik, og kulminationen af glade forældre og lykkelige børn kom den 29. august, trods adgangsbegrænsningen.

Hvad betyder knus for konfirmander?

Jeg har altid praktiseret, at konfirmanderne får et knus på konfirmationsdagen, hvis de vil have det. Betyder de knus noget?

En dreng kiggede på mig til generalprøven i august, da jeg havde gennemgået håndsprit, sangark, afstand osv. og spurgte med en tydelig tåre i øjet: »Vil det sige, at vi slet ikke får noget knus, når vi er kommet ud af kirken i år«? Om han fik sit knus? Tja, det måtte jeg jo ikke ...

Link:

Er du blevet nysgerrig på »Dagens Ord« eller på flere af konfirmandernes billeder, så kan de ses på kirkernes Facebookside og på www.sjorslevkirke.dk . Desuden kan nogle af påskebillederne ses på www.Konfirmandcenter.dk

At gøre det rigtige – uden held

Af Anita Obeling Kring, kirke- og kulturmedarbejder i Solrød Sogn

Før sommerferien mødte jeg tilfældigt Christina Feddersen, der er præst i Karlslunde og Karlstrup i Greve-Solrød Provsti. Jeg spurgte ind til en af de ting, der havde udfordret mig under nedlukningen: Konfirmationsforberedelsen. Christina er idérig, så jeg havde forestillet mig, at hun havde styr på det. Stor var min overraskelse, da hun begyndte at grine og sagde: »Det lykkedes slet ikke!«

Du har fortalt mig, at din onlineundervisning ikke fungerede, men hvad gjorde du?

Christina: De første tre uger gjorde jeg ikke noget. Men nedlukningen fortsatte, og som

mange andre gik jeg nok lidt i panik. Jeg læste om Google Classroom på Konfirmandcentrets hjemmeside og tænkte: »Det prøver jeg!« Jeg oprettede det, uploadede opgaver, sendte en mail til forældre og en sms til konfirmanderne. Jeg forklarede dem, hvad de skulle gøre og bad forældrene hjælpe, hvis det var nødvendigt. Der gik lidt tid, men så hørte jeg fra to, måske tre konfirmander – ud af 20 – og af dem var der kun én, der løste opgaven. Til gengæld brugte jeg godt en halv time på at hjælpe hver af de to andre med i det hele taget at komme ind. Jeg skrev til resten af holdet, men der skete ikke noget. Jeg overvejede, om jeg skulle skrive igen, men kom frem til, at jeg simpelthen ikke havde tid til at skulle bruge en halv time på at vejlede hver enkelt af dem bare for at komme ind på Google Classroom.

Stoppede du så der, eller prøvede du andet?

Christina: Jeg sendte konfirmanderne en sms med noget af det, Konfirmandcentret havde lagt op, som man kunne sende på sms. Det var der fire, der svarede på.

Dér besluttede jeg, at jeg ikke ville være den gamle sure præst, der brugte en masse tid på at rykke dem for noget, bare for at tjekke, at de var derude.

Til vores påskehappening skrev jeg til konfirmanderne, at hvis de gik op til kirken og hentede en påkehilsen og tog en selfie foran kirkedøren, så gjaldt det for en gudstjeneste. Det fungerede faktisk.

Men alt i alt må jeg sige, at min onlineundervisning faktisk ikke fungerede.

Havde du overvejet Zoom eller Skype eller noget andet, hvor I kunne se hinanden?

Christina: Nej. Måske er det fordi, det (Zoom og Skype) for mig at se er for voksne. Det egner sig til drift, ikke til at tænke vildt sammen eller være kreativ. Jeg tænkte, at hvis jeg skulle andet med konfirmanderne, så skulle det have været på Snapchat, og det havde jeg ikke lyst til. Det kan godt være, man en anden gang kan have held med onlineundervisning, men jeg tror faktisk ikke, jeg vil gøre det.

Har du mellem de her forsøg og konfirmationen mødtes med dem?

Christina: Ja, da der blev lukket op, mødtes jeg med dem en eftermiddag efter skole. Nogle af dem gav udtryk for, at de ikke gad lave opgaven, andre glemte det, andre havde haft meget skolearbejde, eller de havde bare ikke set sms'en. På deres oprindelige konfirmationsdage cyklede jeg rundt til konfirmanderne med en hilsen. Det var to formiddage og måske kun fem minutters snak hos hver af dem, der var hjemme. Det betød langt mere end mails og alt muligt andet. Det følte jeg selv, jeg fik langt mere ud af, og det har både konfirmanderne og deres forældre også givet udtryk for.

Er der noget, du gør anderledes med de konfirmander, du har nu, i lyset af corona?

Jeg glæder mig rigtig meget over at være sammen med dem, og jeg er mere overbærende.

Måske er det fordi, jeg har fokus på det med relationerne. Vi skal selvfølgelig nå noget, men vi skal også have det rart sammen.

Jeg har nogle ting, jeg synes, de skal omkring og vide noget om, men de skal jo vide noget om det netop ud fra et relationsperspektiv.

For mig er konfirmationsforberedelse at øve sig i at tænke, »hvad er det med Gud og mig?« Og netop fordi det er en øvelse i at tænke, så kan det være svært at gøre alene. Kristendom har med relationer at gøre, Gud måtte inkarnere sig for at få en relation til mennesker.

Coronasituationen har nok alligevel været medvirkende til, at jeg er blevet mere opmærksom på – og måske er det fordi, det er det, der er så svært lige nu – at det er det med at have en relation, der er blevet et fokusområde.

Hvad vil du gøre, hvis der kommer en ny nedlukning?

Christina: Det håber jeg virkelig ikke, at der gør! Men hvis der gør, så vil jeg mødes med dem udenfor i mindre grupper, f.eks. gå en tur med fire piger eller fem drenge. Jeg vil selvfølgelig overholde forsamlingsforbud, men jeg vil gå en tur og snakke med dem. Jeg kunne også finde på at skrive, at jeg sidder i kirken eller på kirkegården og bede dem komme forbi i mindre grupper. Det handler mere om at holde en kontakt end at lære dem mere.

Hvis jeg skulle bruge sms-mediet, som falder mig nemt, og som jeg dagligt bruger med konfirmanderne, så ville jeg måske sende dem en lille aftenbøn en gang imellem. Jeg kunne måske finde på at sende dem forkyndelse egnet til mobilformat, korte ting, som i løbet af en uge at sende dem en del af Fadervor hver dag.

Kirken gik online, og det virkede

Af Mette Høyer Dansøn, sognepræst, Vestervang sogn

til babysalmesangsforældrene, hvor de melder afbud m.m.

Vestervang Kirke fortsatte med en engagerende kirkelig undervisning, selvom kirkerummet lukkede fysisk under Covid19 nedlukningen i foråret 2020. Både kirkens uderum og internettets onlinerum blev flittigt benyttet.

»Selvom kirkens rum lukkede, fortsatte jeg med at undervise mine konfirmander bl.a. ved at lave kirkegangs-poster rundt om kirken.«

Online afslutning med babysalmesang

Da kirkerummet lukkede i, skulle jeg finde mine ben i fortsat at være kirke uden det fysiske rum. Jeg havde en kommende babysalmesangs-afslutnings-gudstjeneste, som jeg valgte at lave digital med en refleksion over en bibeltekst og en YouTube-video, jeg fandt med en babysalmesang. Dette kunne jeg gøre, fordi vi ved, Vestervang Kirke har en lukket Facebookgruppe

Postløb og kirkegang

Selvom kirkens rum lukkede, fortsatte jeg med at undervise mine konfirmander bl.a. ved at lave kirkegangs-poster rundt om kirken. De første poster fandt jeg på Konfirmandcenteret. Se konfirmandcenterets påskeløb med QR koder. Ud over at lave løbet for vores konfirmander gjorde vi også kirkens pigekor, vores FDF'ere og dem, der følger Helsingør Familietjeneste

opmærksom på, at der var mulighed for at have »kirke-gang« rundt omkring kirken. De følgende uger skiftede vi posterne ud hver torsdag, som er den dag, jeg normalt underviser konfirmander. Senere har det vist sig, at også mange voksne uden børn har haft deres »kirke-gang« omkring kirken, hvor de har løst opgaver.

Konfirmandundervisning i en lukket Facebookgruppe

Postløbet omkring kirken betød også, at jeg en gang imellem stødte ind i en konfirmand og lige kunne sludre lidt. Men derudover fik mine konfirmander også opgaver i en lukket Facebookgruppe. Det viste sig at være rigtig godt! Nogle af de stille konfirmander gjorde meget ud af opgaverne, og jeg fik således varieret min undervisning og mit syn på gruppen af konfirmander.

Jeg lagde onlinegudstjenester ud til konfirmanderne, som de kunne se, kommentere og få de sidste gudstjenestekrydser. Det gjorde, at vi kunne bibeholde en vis grad af normalitet. På den dag, da de unge skulle have være konfirmeret, lagde jeg en hilsen ud til konfirmanderne i deres egen gruppe. Men jeg satte også min hilsen op på Vestervang Kirkes Facebookside, så menigheden kunne kigge med. Se min hilsen til konfirmanderne her.

Vi bruger stadig Facebook

Kirkerummet er nu åbent igen. Jeg har konfirmeret dem, jeg underviste under nedlukningen. Vi har nye hold til både babysalmesang og konfirmandundervisning. Men vi holder fast i de lukkede Facebookgrupper.

I efteråret, da kirkens rum igen var åbent for undervisning, gennemførte jeg fx et længere forløb om døden med mine nye konfirmander. Vi var på kirkegården, havde besøg af en bedemand og talte også om sorg, og hvordan vi som mennesker kan støtte hinanden. Da jeg i begyndelsen af november skulle på to ugers ferie, valgte jeg, i stedet for at aflyse undervisningen eller få en kollega til at undervise mine konfirmander, at give konfirmanderne online opgaver, som de skulle løse i den lukkede Facebookgruppe. På samme måde som under nedlukningen. Her er, hvad jeg satte dem i gang med:

Kære konfirmander

Jeg er væk de næste to uger, men det betyder ikke, at I slipper – I skal finde viden, dele den her og se på det, som de andre har lavet, så I får den viden, der har opsamlet.

I skal altså arbejde hjemmefra og aflevere i Facebookgruppen her.

Lav et minuts film om

- 1. Allehelgen*
- 2. Día de los Muertos (de dødes dag – Mexico)*
- 3. Halloween*

I bliver opdelt i tre hold, men skal lave opgaven hver for sig, så alle afleverer en film på mindst et minut.

Konfirmanderne fik naturligvis en liste med hjemmesider, de kunne lade sig inspirere fra, og efterfølgende kommenterede de hinandens film.

Jeg tror, at corona-nedlukningen har åbnet kirkens øjne for internettet og de sociale medier. Vi kan forfine brugen, men de unge er glade for de nye medier, og derfor er det vigtigt, at vi tager dem til os.

Unge og ældre kom tættere på hinanden

– fem korte om konfirmander, der skrev breve til det lokale plejehjem

Af Anita Obeling Kring, kirke- og kulturmedarbejder i Solrød Sogn

Lene Tvilling er sognepræst i Rosenvængets Sogn på Østerbro. Hun brugte forårets nedlukning på at bringe sognets unge og ældre tættere sammen. Hendes konfirmander skrev breve til beboere på det lokale plejehjem. Lene Tvilling har ca. 100 konfirmander hvert år fra forskellige skoler og på forskellige klassetrin.

Hvad fik dig til at give dine konfirmander en brevskrivningsopgave?

Lene: Det var en kombination af, at konfirmanderne begyndte at efterlyse opgaver og inspiration fra sognets korleder. Vores korleder, hendes datter og et par andre unge piger lavede gækebrevbreve til beboerne på plejehjemmet, og jeg syntes, det var en rigtig god ide, så den besluttede jeg mig for at gribe.

Hvordan greb du det an?

Lene: Jeg kontaktede først plejehjemmet for at høre, om de var med på ideen. Det var de heldigvis, og de foreslog, at de kunne læse et par breve op hver dag til eftermiddagskaffen på afdelingerne.

Så gav jeg konfirmanderne opgaven: De skulle skrive et håndskrevet brev om at være ung og om at være alene under nedlukningen. I forvejen skrev jeg med konfirmanderne på sms og mail, så det var ligetil at sende dem en opgave. Alle brevene blev afleveret i kirken, så jeg kunne læse dem igennem og sikre mig, at der ikke stod noget upassende. Det var heldigvis kun meget få breve, der blev sorteret fra.

»I det hele taget var konfirmanderne gode til at reflektere over situationen.

De udviste omsorg over for plejehjemmets beboere og fik tænkt over, hvad det vil sige at være gammel og over ensomhed.«

Hvordan gik konfirmanderne til opgaven?

Lene: De var faktisk meget engagerede. Især nogle af pigerne fik skrevet nogle meget lange breve, men også drengene havde fine overvejelser.

I det hele taget var konfirmanderne gode til at reflektere over situationen. De udviste omsorg over for plejehjemmets beboere og fik tænkt over, hvad det vil sige at være gammel og over ensomhed.

Konfirmanderne ville også gerne høre, om der var reaktioner fra plejehjemmet på deres breve. Det betød noget for dem, at personalet indimellem ringede eller skrev til mig og fortalte om reaktioner på brevene.

Hvad tager du med videre nu, og når verden bliver mere »normal« igen?

Lene: Da jeg læste brevene igennem, lærte jeg mine konfirmander bedre at kende. Det var en hyggelig og meningsfuld opgave.

Samtidig viste reaktionerne, at brevene »smeltede« nogle af de fordomme, konfirmander og ældre kan have overfor hinanden. De gamle hørte om de unges bekymringer og mærkede deres omsorg, mens de unge fik tænkt over, hvordan det er at være gammel.

Nu overvejer jeg at få konfirmanderne til at skrive julekort enten til plejehjemmet eller til deres bedsteforældre.

Det giver noget at skrive et brev i hånden. Der var tænkt mange tanker, og konfirmanderne satte ord på dem. Og så ved mange unge ikke, hvordan man skriver et brev, hvad man skriver på konvolutten eller hvor frimærket skal sidde!

Har opgaven fået dig til at tænke over dit arbejde på en anden måde?

Lene: Ikke nødvendigvis på en anden måde, men at arbejde med to dele af menigheden, som ikke normalt kender hinanden, var meningsfuldt. Mange unge ved ikke noget om gamle, og de gamle har ikke nødvendigvis meget kontakt med unge, selvom de før corona kom til gudstjenester sammen.

Teenklub i Rønne rykkede ud i naturen

Af Karenbodil Madsen, kirke- og kulturmedarbejder i Skt. Nicolai Kirke i Rønne

De fleste aktiviteter for teenagere var lukket ned i foråret på grund af Covid19. Og selv da de mindste fik lov til at komme i skole igen, måtte de store pænt blive hjemme, og kirkerummet var fortsat lukket. Det gav Karenbodil Madsen ideen til at flytte kirkens teenklub ud i det fri.

Kort tid efter påske tikkede en sms ind. »Kan vi ses snart?« Det var Asta, der længtes efter at komme i teenklub. Grundet corona havde alt været lukket ned. Nu var man begyndt at lukke samfundet op igen – men ikke kirkerne.

Skolerne var åbne igen – men ikke for de ældste elever. Jeg havde selv tænkt på, om vi kunne begynde i teenklubben. Sms'en jeg modtog, gav udslaget til at gøre noget ved det.

Alt skulle foregå i trygge rammer

Først kontaktede jeg min kontaktperson for at tale med hende om mine overvejelser. Hun gik med til, at jeg startede teenklubben op igen på den betingelse, at alt foregik udendørs, og at vi overholdt coronarestriktionerne. Dernæst kontaktede jeg alle teenagernes forældre for at sikre mig, at de var trygge ved, at deres barn kom i teenklub. Samtidig fik de teenklubbens coronaregler, så de kunne tale sammen om det i hjemmet. Reglerne var følgende:

*Vi skal alle holde afstand, når vi er sammen.
Medbring håndsprit.*

Er du forkølet, har hovedpine eller er syg på anden måde, må du ikke komme i klub. Hav tøj på, der passer til vejrforholdene.

Ud over ovennævnte regler var jeg på det tidspunkt også nødt til at sige, at de ikke måtte invitere nye venner med. Det føltes helt forkert at sige det, når vi normalt gerne vil byde alle velkommen og opfordrer teenagerne til at invitere venner med, men det var nødvendigt pga. forsamlingsforbuddet på maks. 10 personer.

»Vi holdt klub i shelters, på stranden og i private haver.«

Klub i shelters, på stranden og i private haver

Så var vi klar til at begynde. Teenagerne modtog som sædvanligt en sms på dagen med mødetidspunkt og sted. Alle skulle medbringe cykler, idet vi sammen skulle cykle et eller andet sted hen i nærområdet, hvor vi kunne holde udendørs klub. Vi holdt klub i shelters, på stranden og i private haver – fx hjemme hos en af teenagerne. Hver gang lavede vi en eller anden aktivitet, holdt en andagt og fik en forfriskning – i øvrigt som vi plejer. For mig var det vigtigt, at der stadig var noget genkendeligt, selv om vi holdt teenklub udendørs. Af aktiviteter kan bl.a. nævnes naturbingo, spille boccia og kongespil, gemmelege, fangelege, men også bare det at se på og opleve naturen. En af aftenerne var aktiviteten en længere cykeltur. For teenagerne var noget af det vigtigste at få tid til at snakke sammen. De var ikke i skole og savnede i den grad et fællesskab med deres venner.

Salmer, sang og snacks

Når vi holder andagt indendørs, bruger vi ofte en sangbog og/eller Bibler. Rent praktisk var det svært at tage det med til alle. I stedet lavede jeg et stykke papir til hver. På papiret stod der f.eks. et enkelt bibelvers eller et par sentenser samt en sang eller salme, som vi sang sammen. Der kunne måske også være et billede at se på. Hvis

de ville, måtte de tage det med hjem. Det valgte et par af dem at gøre sommetider. Det at synge ude i naturen var lidt grænseoverskridende for teenagerne, fordi de ikke var vant til det, og de var bange for, at der skulle komme nogle forbi, der hørte det. Men efterhånden fandt de ud af, at det nok ikke var så farligt.

I løbet af aftenen skulle vi have en forfriskning. Flere af teenagerne havde selv medbragt håndsprit, men ellers havde vi både håndsprit og vådservietter med, som de kunne bruge. Vådservietter viste sig at være rigtig godt at have, især hvis de unges hænder var blevet snavsede af den aktivitet, vi havde lavet, og der ikke lige var vand i nærheden. Alt spiseligt var pakket i poser på forhånd, så hver teenager fik udleveret en pose. Derudover fik hver en juicebrik eller vand på flaske.

Fremover vil vi være mere ude

Efter ca. 1½ måned med udendørs klub, spurgte teenagerne, om vi kunne holde klub indendørs igen. Jeg spurgte, om de var kede af at være ude. Det var de ikke, men det var lige så meget et udtryk for en længsel efter, at det hele bliver normalt igen. I klubarbejdet har jeg altid prioriteret, at vi kommer ud i sommerhalvåret, men dette forår var der ikke noget alternativ. Det var enten at være udendørs og ellers ingen klub. Vi havde nogle gode aftener, men jeg kunne jeg godt ønske mig, at jeg havde været endnu bedre til at udnytte naturen i aktiviteterne og andagterne. Det fik mig da også efterfølgende til at tilmelde mig et endagskursus, hvor jeg fik lidt inspiration. Fremadrettet kunne jeg godt overveje, om vi skal endnu mere ud i sommerhalvåret, end vi tidligere har været.

»Fremadrettet kunne jeg godt overveje, om vi skal endnu mere ud i sommerhalvåret, end vi tidligere har været.«

Nærvær på afstand

Af Kirsten Stokholm Jørgensen, freelance kirke- og kulturmedarbejder, indehaver af Kirkebilen

Babysalmesang, musikalsk legestue og børnebongo er alt sammen noget, der for et år siden ville have været utænkeligt at forestille sig på anden måde end ved fysisk samvær. Men når nedlukningen af landet rammer, og det er det, man tjener sine penge på, så må kreativiteten i gang, og løsninger findes.

Da Mette og kompagni holdt pressemøde tilbage i marts og lukkede hele landet inklusive kirkerne ned, var gode dyr rådne i min lille mobile Kirkebille-biks.

Hvordan skulle jeg kunne arbejde hjemmefra, når nu rygraden i min virksomhed som selvstændig kirke- og kulturmedarbejder er: at pakke bilen med alt der skal bruges til undervis-

ningen, køre afsted, pakke ud, undervise, pakke sammen og køre videre til næste kirke på ruten eller hjem igen?

Som selvstændig kan jeg fakturere den tid, jeg bruger på undervisning og forberedelse, men jeg har ingen rettigheder, når det gælder løn under sygdom eller hjemsendelse, så mens panikken bredte sig, gjaldt det om hurtigst muligt at få en god og holdbar ide.

Landet blev lukket, og de næste dage og nætter tænkte jeg meget og sov meget ... lidt! Jeg var nærmest konstant på internettet, ikke mindst Facebook, hvor jeg brugte nogle af mine mange netværk til at prøve at begribe og gribe situationen – det var ikke let. Men en sen aften begyndte de små grå på øverste etage ENDELIG at arbejde sammen.

Online med det, der var ved hånden

Landet lukkede onsdag, og mandag var jeg klar med online babysalmesang, musikalsk legestue

og børnebongo. Alle de hold, jeg skulle have haft ude i forskellige kirker ... bare streamet hjemme fra min stue via Facebook-live.

Jeg havde brugt weekenden på at genoplive en »død« gruppe, der var tilknyttet Kirkebillens Facebookside, og i løbet af ganske få uger blev gruppen rigtig stor og faktisk landsdækkende. Det sidste skyldtes primært, at mediekonsulent i Helsingør Stift, Sarah Auken, havde deltaget med sin datter og efterfølgende anbefalet gruppen i sit netværk.

Instrumenter og rekvisitter til babysalmesang lå på mit fjernlager, hvor jeg også havde et mikrofonstativ og en holder til min iPad. Efter de forhåndenværende søms princip fik jeg stykket et TV-studie sammen i stuen ved mit aldrende, men heldigvis forholdsvis nystemte, klaver. Der skulle investeres i en bærbar mikrofonløsning, men ellers havde jeg alt, jeg skulle bruge. Og så gik det ellers løs med sang og dans foran det lille kamera i iPad'en.

»Hver formiddag spurgte jeg ud i gruppen, hvem der mon sang med i dag. Nogle mødre syntes, det var lidt fjollet, at jeg insisterede på at synge babyernes navne. Men det var vigtigt for mig at mærke, at der var nogen på den af den side.«

Nærværet er vigtigt

Hver formiddag spurgte jeg ud i gruppen, hvem der mon sang med i dag. Nogle mødre syntes, det var lidt fjollet, at jeg insisterede på at synge babyernes navne. Men det var vigtigt for mig at mærke, at der var nogen på den af den side.

Min oplevelse er, at det kræver en meget aktiv tilstedeværelse at brænde igennem skærmen, og jeg er super taknemmelig for alle de forældre, der hjalp mig til at være nærværende på afstand ved at tage sig tid til at skrive en lille hilsen, sende en smiley eller et billede fra babysalmesang i stuen tilbage til mig. Selvom vi havde mange kilometer imellem os, føltes det, som var der et bånd af samhørighed, vi hver især kunne

holde fast i og på den måde hjælpe hinanden til at holde modet oppe.

»Babysalmesang og de andre musiktilbud bar mig mentalt og økonomisk.«

Løn for arbejdet

Efter nogle uger kontaktede jeg mine kirker og spurgte, om jeg måtte sende faktura for deres musikhold, selvom undervisningen blev afholdt hjemme fra min stue? De kunne have sagt nej, men heldigvis sagde de: Ja!

Babysalmesang og de andre musiktilbud bar mig mentalt og økonomisk igennem nedlukningen, der bød på den ene aflyste undervisningsopgave efter den anden.

Lige inden sommerferien nåede jeg at afholde to ugeforløb for minikonfirmander. Forløbene skulle have været afholdt i april, men præsten var heldigvis villig til at udskyde, indtil der blev åbnet for kirkens undervisning igen.

Hvad jeg har lært

Jeg er taknemmelig for, at jeg nåede at have rigtig babysalmesang i kirken inden sommerpausen, for så havde jeg nået at tænke tusind tanker og at købe ind til individuelle poser med rekvisitter, individuelle måtter, karantænekasser og fået mig en god to meters målestok. Og det gjorde det enkelt at starte en travl efterårssæson med musik og minikonfirmander op.

Jeg har lært, at jeg godt kan være nærværende med babyerne, selvom vi sidder langt fra hinanden. Jeg har lært at give talte instruktioner under babysalmesang på en måde, der ikke ødelægger det musikalske flow. Tidligere sang og demonstrerede jeg og talte nærmest ikke. Men talt instruktion er nødvendigt, når vi sidder langt fra hinanden.

Jeg savner at være helt tæt på babyerne. Jeg savner at mærke små bløde hænder gribe i mig for at finde støtte til at komme op at stå. Og jeg savner de spontane knus og kram fra minikonfirmanderne.

Kirkebillen er her stadig, og jeg håber, den bliver ved med at være i mange år fremover.

Fakta: Kirkebillen

Kirkebillen er en one-woman-business, en kirke- og kulturmedarbejder til leje.

Arbejdet består i babysalmesang, minikonfirmandundervisning, kreative workshops for konfirmander, Bibelfortælling med Bibelevtyret, foredrag og meget mere. Kirkebillen kører hovedsageligt i Nord- og Midtjylland, men tilbyder også workshops, foredrag og Bibelevtyret i resten af landet.

Læs mere om Kirkebillen på www.kirkebillen.dk eller følg med på facebook.com/kirkebillen, hvor der bl.a. deles kreative tips til minikonfirmandundervisningen og babysalmesang m.m.

Fakta: Kirsten Stokholm Jørgensen

Kirsten Stokholm Jørgensen er uddannet sanger og sangpædagog fra konservatoriet. Inden hun blev sognemedhjælper i 2008, arbejdede hun som musikskolelærer samt koncert- og kirkesanger. Kirsten arbejder stadig som freelance koncertsanger og vikarierer til tider som kirkesanger. Kirsten grundlagde Kirkebillen i 2011, da stillingen som sognemedhjælper blev nedlagt.

Hjemmeskole med Folkekirkens Skoletjeneste i Hjørring

Af Søren Bo Svendsen, lærer og cand.mag.fil., tidligere konsulent i Skole-Kirke-Tjenesten i Hjørring

De folkekirkelige skoletjenester udbyder normalt projektforbud, hvortil lærerne tilmelder deres klasser. Men i foråret 2020 lukkede skolerne pga. Covid19, og pludselig skulle mange forældre selv – helt eller delvis – stå for deres børns undervisning. Det fik folkekirkens Skoletjeneste i Hjørring til at give dem en hjælpende hånd.

det. Hvad vi næppe havde fantasi til at forestille os før, var nu den nye og meget udfordrende situation med tomme skoler til følge.

Fænomenet kommunikation, som kommer af det latinske, *communicare*, »at gøre fælles«, blev et meget vigtigt og afgørende omdrejningspunkt for kontakt mellem hjem og skole. Heldigvis var og er den internetbaserede undervisning ikke ukendt, men udelukkende at skulle se sin lærer på skærmen i stedet for face to face, for slet ikke at tale om fravær af socialt og fysisk samvær med sine kammerater, var nok de største barrierer for mange elever under nedlukningen.

»Virkeligheden er altings prøve.« Dette citat af Jakob Knudsen blev desværre meget aktuelt efter 11. marts 2020, hvor dagligdagen – ikke mindst på skolerne – blev vendt på hove-

»Især den mindste på 7 år havde brug for hjælp, hvilket gjorde, at vores arbejde blev afbrudt, og derfor måtte gøres på andre tidspunkter fx om aftenen.«

Anne Ingenus Dam, forælder

Undervisning hjemme udfordrer Folkekirkens Skoletjeneste

Som Folkekirkelig Skoletjeneste er vores fornemmeste opgave at bidrage til at kvalificere skolens undervisning og i overvejende grad i kristendomskundskab. Det gør vi normalt ved at tilbyde undervisningsforløb og -projekter, der afvikles på klassen, men vi har naturligvis ikke tænkt »hjemmet som klasseværelse« ind i vores materialer.

Og er det i grunden ikke at træde læreren for nær og overtage dennes rolle ved således at gøre os gældende i denne forbindelse? Jo, og derfor må og skal det være lærerne, vi gør opmærksomme på de af vores undervisningsforløb, der didaktisk set egner sig til det, jeg i forårets løb kaldte HJEMMESKOLE. Herefter må det være op til læreren at vælge og videreformidle vores ideer til sine elever og deres forældre.

Forældrene, der nu skulle trække lærerkortet, kunne nok have brug for lidt bistand. Jeg læste om forældre, hvis børn havde ængstelige tanker om denne »usynlige fjende«, som vi alle skulle passe på. Set i det perspektiv, at forældrene udover at aktivere lærerkortet skulle trøste og opmuntre, men også skulle passe deres egne job som hjemsendt, åbnede mine øjne for, at vi som skoletjeneste måtte række hånden frem i ren og skær solidaritet.

»Jeg fandt hurtigt frem til, hvilke projekter, der ville kunne bruges under forudsætning af, at eleven har computer og printer til rådighed, hvilket vel de fleste har.«

Hvilke projekter kunne bruges?

Jeg fandt hurtigt frem til, hvilke projekter, der ville kunne bruges under forudsætning af, at eleven har computer og printer til rådighed, hvilket vel de fleste har. Desuden var min hensigt, at opgaverne meget gerne skulle kunne løses og bruges i fællesskab med forældre og evt. andre i hjemmet. På den måde at alle fik lidt af et medejerskab i processen. Det måtte også gerne være opgaver baseret på praktisk og æstetisk læringsforløb, der udfordrede elevens kreativitet.

Symboler

Jeg havde lige afsluttet et forløb med navnet Symbolikassen ud fra 48 forskellige tegninger af jødiske, kristne og islamiske symboler og ritualer samt ikke-religiøse symboler. Disse symboler blev lagt på vores hjemmeside, www.skt-hjoerring.dk hvorfra tegningerne kunne downloades og printes. Mit forslag var, at de forskellige tegninger således kunne bruges som vendespil inden for den kategori, man ønskede at lege og dyste i. Her kunne alle i familien være med implicit en mulighed for at styrke dialogen mellem spillerne om symbolernes og ikke mindst ritualernes betydning.

Via Dolorosa

Som optakt til påske har vi i Hjørring de sidste mange år tilbudt 3.- 5. klasserne et rollespil kaldet Via Dolorosa, hvor klasser parvis på otte stationer oplever Jesu smertelige vej fra tilfange-tagelse til korsfæstelse.

Dette populære tilbud kunne naturligvis ikke gennemføres, men aktiviteter om den kristne påskefejring kunne eleverne da med al god grund løse. Så et jeopardyspil blev nu også lagt på hjemmesiden: <https://jeopardylabs.com/play/via-dolorosa-skoletjenesten>

Andre påskeideer var, at man lavede en tegneserie over påskens begivenheder, palmesøndag, skærtorsdag, langfredag og påskedag. Der findes ret så mange programmer til sådan en opgave. Jeg foreslog www.makebeliefscomix.com/Comix Man kunne naturligvis også bruge papir og blyant til at tegne og forklare.

Men her stødte jeg ind i problemet: Hvad ved eleverne om påsken? Det plejer jo at være gennem rollespillet »Via Dolorosa«, at der på otte

stationer fortælles om påskedramaet. Hvad nu? Jeg besluttede derfor at gøre noget, jeg aldrig havde prøvet før, nemlig at lave en video, hvor jeg skulle fortælle om påskens begivenheder. Jeg prøvede en del gange med forskellige »scenografier«, inden jeg satte mig i stolen og talte til min computer, altilens jeg forestillede mig at have to klasser som tilhørere. Det blev faktisk en dejlig oplevelse at fortælle for »dem«, men det blev alt for langt, så det fik jeg lært. Se og hør fortællingen her.

»Jeg besluttede derfor at gøre noget, jeg aldrig havde prøvet før, nemlig at lave en video, hvor jeg skulle fortælle om påskens begivenheder.«

Efter hjemmeskolen

Hvad kom der så ud af HJEMMESKOLEN – det at vi gav forældrene konkret inspiration til undervisningen og små online forløb? Jeg har ikke foretaget en evaluering heraf, men alle, som jeg har talt med om forsøget, har udtrykt begejstring for initiativet. En præst fortalte, at hun sendte linket med min påskefortælling til sine konfirmander.

Selvom om kristendomsfaget i kvantitet ikke fylder meget på skemaet i folkeskolen, må det ikke være en undskyldning for fx under nødskole og coronalukning ikke at undervise i faget.

Kirken Underviser

Ansvarshavende redaktør: Hanne Høgild
Redaktører af dette nummer: Anita Obeling
Kring og Sidsel Leth Svensson

Redaktion:
Ida Bugge
Majbrit Daugaard
Nadia Hoxer Dyhrberg-Krantz
René Høeg
Preben Medom Hansen
Anita Obeling Kring
Per Vibskov Nielsen
Majbrit Billesø Rasmussen
Sidsel Leth Svensson
Jonas Dean Weisenberg
Hanne Høgild
Finn Andsbjerg Larsen

Udgiver: Konfirmandcenter/Folkekirken Uddannelses- og Videnscenter

Artikler og synspunkter er alene udtryk for forfatterens egne holdninger

Hjemmeside: www.Kirken-underviser.dk

ISSN:2245-5210

Grafisk formgivning og opsætning:
Pedersen & Pedersen

Terminer: Bladet udgives fire gange om året

Kontakt:
Konfirmandcenter
Stenbakken 30
8850 Bjerringbro
post@konfirmandcenter.dk